Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

18 päivänä joulukuuta 2025 *

Ennakkoratkaisupyyntö – Asetus (EU) N:o 604/2013 – Kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittäminen – 29 artiklan 1 kohta – Siirron määräaika – Kuuden kuukauden määräajan alkamisajankohdan määrittäminen – Muutoksenhaku, jolla on lykkäävä vaikutus – Uuden olosuhteen saattaminen sen lainkäyttöviranomaisen tietoon, jossa kyseinen muutoksenhaku on vireillä – Alkuperäisen siirtopäätöksen kumoaminen ja asian palauttaminen toimivaltaiselle hallintoviranomaiselle – Toisen siirtopäätöksen, johon on myös haettu muutosta, tekeminen – Vaikutus siirron määräajan laskemiseen

Asiassa C-560/23 [Tang] [i],

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Flygtningenævnet (pakolaislautakunta, Tanska) on esittänyt 8.9.2023 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 8.9.2023, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

H (ved DRC Dansk Flygtningehjælp)

vastaan

Udlændingestyrelsen,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja F. Biltgen, varapresidentti T. von Danwitz (esittelevä tuomari) sekä tuomarit I. Ziemele, F. Schalin ja S. Gervasoni,

julkisasiamies: J. Richard de la Tour,

kirjaaja: hallintovirkamies C. Strömholm,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 6.2.2025 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– H (ved DRC Dansk Flygtningehjælp), edustajinaan M. Melin ja C. Vester Kofoed, avustajanaan J. Goldschmidt, advokat,

* Oikeudenkäyntikieli: tanska.

[i] Tämän asian nimi on kuvitteellinen nimi. Se ei vastaa asian minkään asianosaisen todellista nimeä.

– Tanskan hallitus, asiamiehinään D. Elkan, M. Jespersen, C. A.-S. Maertens ja J. Sandvik Loft,

– Ranskan hallitus, asiamiehinään R. Bénard ja O. Duprat-Mazaré,

– Itävallan hallitus, asiamiehinään A. Posch, J. Schmoll ja M. Kopetzki,

– Sveitsin hallitus, asiamiehinään L. Lanzrein ja V. Michel,

– Euroopan komissio, asiamiehinään A. Katsimerou, B. Schima ja C. Vang,

kuultuaan julkisasiamiehen 8.5.2025 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön johonkin jäsenvaltioon jättämän kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittämisperusteiden ja -menettelyjen vahvistamisesta 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 604/2013 (EUVL 2013, L 180, s. 31) (jäljempänä Dublin III -asetus) 27 artiklan ja 29 artiklan 1 ja 2 kohdan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa vastakkain ovat Afganistanin kansalainen H ja Udlændingestyrelsen (ulkomaalaisvirasto, Tanska) ja jossa on kyseessä viimeksi mainitun päätös siirtää H Romaniaan.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Tanskan asemasta tehty pöytäkirja ja Euroopan yhteisön ja Tanskan kuningaskunnan välinen sopimus

3 Tanskan asemasta tehdyssä pöytäkirjassa N:o 22 olevien 1 ja 2 artiklan mukaisesti Dublin III -asetus ei sido Tanskan kuningaskuntaa.

4 Niistä perusteista ja menettelyistä, joilla ratkaistaan Tanskassa tai jossakin muussa Euroopan unionin jäsenvaltiossa jätetyn turvapaikkahakemuksen käsittelystä vastuussa oleva valtio, sekä Eurodac-järjestelmästä sormenjälkien vertailua varten Dublinin yleissopimuksen tehokkaaksi soveltamiseksi tehdyn Euroopan yhteisön ja Tanskan kuningaskunnan välisen sopimuksen (EUVL 2006, L 66, s. 38; jäljempänä unionin ja Tanskan välinen sopimus), joka hyväksyttiin unionin nimissä 21.2.2006 tehdyllä neuvoston päätöksellä 2006/188/EY (EUVL 2006, L 66, s. 37), 2 artiklan mukaan Dublin III -asetusta sovelletaan Euroopan unionin ja Tanskan kuningaskunnan välisissä suhteissa.

5 Dublin III -asetuksen 48 artiklan ensimmäisellä kohdalla kumottiin niiden perusteiden ja menettelyjen vahvistamisesta, joiden mukaisesti määritetään kolmannen maan kansalaisen johonkin jäsenvaltioon jättämän turvapaikkahakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio, 18.2.2003 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 343/2003 (EUVL 2003, L 50, s. 1), jolla oli sen

24 artiklan mukaisesti korvattu Euroopan yhteisöjen jäsenvaltioon jätetyn turvapaikkahakemuksen käsittelystä vastuussa olevan valtion ratkaisemisesta tehty yleissopimus, joka allekirjoitettiin Dublinissa 15.6.1990 (EYVL 1997, C 254, s. 1).

Dublin III -asetus

6 Dublin III -asetuksen johdanto-osan 4, 5 ja 19 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(4) Lisäksi [Eurooppa-neuvoston] Tampereen päätelmissä todetaan, että yhteiseen eurooppalaiseen turvapaikkajärjestelmään olisi lyhyellä aikavälillä sisällyttävä selkeä ja toimiva menettely turvapaikkahakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittämiseksi.

(5) Tällaisen menettelyn perusteiden olisi sekä jäsenvaltioiden että asianomaisten henkilöiden kannalta oltava puolueettomat ja oikeudenmukaiset. Menettelyn mukaisesti olisi erityisesti voitava määrittää nopeasti hakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio, jotta voidaan taata hakijoille tehokas pääsy kansainvälisen suojelun myöntämistä koskeviin menettelyihin ja jotta ei vaaranneta kansainvälistä suojelua koskevien hakemusten käsittelyn nopeutta koskevan tavoitteen saavuttamista.

– –

(19) Asianomaisten henkilöiden oikeuksien tehokkaan suojelun varmistamiseksi olisi erityisesti Euroopan unionin perusoikeuskirjan [jäljempänä perusoikeuskirja] 47 artiklan mukaisesti otettava käyttöön oikeudelliset takeet ja tehokkaat oikeussuojakeinot, jotka koskevat päätöksiä siirtää hakija hakemuksen käsittelystä vastuussa olevaan jäsenvaltioon. Jotta voidaan varmistaa, että kansainvälistä oikeutta noudatetaan, tällaisia päätöksiä koskevien tehokkaiden oikeussuojakeinojen olisi katettava sekä tämän asetuksen soveltamisen tarkastelu että oikeudellisiin seikkoihin ja tosiseikkoihin perustuvan tilanteen tarkastelu siinä jäsenvaltiossa, johon hakija siirretään.”

7 Mainitun asetuksen 18 artiklassa, jonka otsikko on ”Hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion velvollisuudet”, säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenvaltio, joka on tämän asetuksen perusteella vastuussa hakemuksen käsittelystä, on velvollinen:

– –

c) ottamaan 23, 24, 25 ja 29 artiklassa säädettyjen edellytysten mukaisesti takaisin kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön, joka on käsittelyn kuluessa peruuttanut hakemuksensa ja jättänyt hakemuksen toisessa jäsenvaltiossa tai joka oleskelee toisessa jäsenvaltiossa ilman oleskelulupaa;

– –”

8 Mainitun asetuksen 27 artiklassa, jonka otsikko on ”Oikeussuojakeinot”, säädetään seuraavaa:

”1. Hakijalla tai muulla 18 artiklan 1 kohdan c tai d alakohdassa tarkoitetulla henkilöllä on oltava oikeus tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin niin, että hänellä on mahdollisuus hakea muutosta

siirtopäätökseen tai sen uudelleen käsittelyä tuomioistuimessa sekä tosiseikkojen että oikeudellisten seikkojen osalta.

– –

3. Siirtopäätöksiin kohdistuvien muutoksenhaun ja uudelleen käsittelyä koskevien hakemusten osalta jäsenvaltioiden on kansallisessa laissaan säädettävä, että

a) muutoksenhaku tai uudelleen käsittely antaa asianomaiselle henkilölle oikeuden jäädä asianomaiseen jäsenvaltioon, kunnes muutoksenhaun tai uudelleen käsittelyn tulos on selvillä; tai

b) siirto lykkääntyy automaattisesti tietyn kohtuullisen ajan, jonka kuluessa tuomioistuimen on päätettävä tarkasteltuaan asiaa perusteellisesti, onko muutoksenhaulla tai uudelleen käsittelyllä lykkäävä vaikutus; tai

c) asianomaisella henkilöllä on mahdollisuus pyytää kohtuullisen ajan kuluessa tuomioistuinta lykkäämään siirtopäätöksen täytäntöönpanoa, kunnes hänen muutoksenhakunsa tai uudelleen käsittelyn tulos on selvillä. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että käytettävissä on tehokkaat oikeussuojakeinot, lykkäämällä siirtoa, kunnes päätös ensimmäisestä lykkäyspyynnöstä on tehty. Päätös siirtopäätöksen täytäntöönpanon lykkäämisestä on tehtävä kohtuullisen ajan kuluessa siten, että lykkäyspyyntöä voidaan tarkastella perusteellisesti. Päätös siirtopäätöksen täytäntöönpanon lykkäämättä jättämisestä on perusteltava.

4. Jäsenvaltiot voivat säätää, että toimivaltaiset viranomaiset voivat viran puolesta lykätä siirtopäätöksen täytäntöönpanoa kunnes muutoksenhaun tai uudelleen käsittelyn tulos on selvillä.

– –”

9 Kyseisen asetuksen 29 artiklassa, jonka otsikko on ”Yksityiskohtaiset säännöt ja määräajat”, säädetään seuraavaa:

”1. Hakijan tai muun 18 artiklan 1 kohdan c tai d alakohdassa tarkoitetun henkilön siirto pyynnön esittäneestä jäsenvaltiosta hakemuksen käsittelystä vastuussa olevaan jäsenvaltioon tapahtuu pyynnön esittäneen jäsenvaltion kansallisen lain mukaisesti ja sen jälkeen kun asianomaiset jäsenvaltiot ovat päässeet asiasta yhteisymmärrykseen ja heti kun se on käytännössä mahdollista, kuitenkin viimeistään kuuden kuukauden kuluessa siitä, kun toinen jäsenvaltio on suostunut pyyntöön ottaa asianomainen henkilö vastaan tai takaisin tai muutoksenhaun tai uudelleen käsittelyn johdosta annetun lopullisen päätöksen tekemisestä, jos sillä on lykkäävä vaikutus 27 artiklan 3 kohdan mukaisesti.

– –

2. Jos siirtoa ei toteuteta kuuden kuukauden määräajan kuluessa, hakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio vapautuu velvoitteestaan ottaa asianomainen henkilö vastaan tai takaisin, ja vastuu siirtyy pyynnön esittäneelle jäsenvaltiolle. – –”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys

10 Afganistanin kansalainen H tuli Tanskaan 25.4.2021 ja jätti siellä samana päivänä kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen. Eurodac-järjestelmän tietojen mukaan H oli jo rekisteröity kansainvälisen suojelun hakijaksi Romaniassa 5.3.2021.

11 Ulkomaalaisvirasto pyysi näin ollen 24.6.2021 Romaniaa ottamaan H:n takaisin Dublin III -asetuksen 18 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaisesti.

12 Romania suostui 7.7.2021 ottamaan H:n takaisin.

13 Ulkomaalaisvirasto teki 19.7.2021 päätöksen H:n siirtämisestä Romaniaan Dublin III -asetuksen 18 artiklan 1 kohdan c alakohdan nojalla. H valitti samana päivänä päätöksestä Flygtningenævnetiin, joka on nyt käsiteltävässä asiassa ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin. Valituksella oli täytäntöönpanoa lykkäävä vaikutus Dublin III -asetuksen 27 artiklan 3 kohdan a alakohdan mukaisesti.

14 Romania ilmoitti 28.2.2022 kaikille jäsenvaltiolle keskeyttävänsä Ukrainan konfliktin ja sen aiheuttaman Romaniaan tulevien pakolaisten määrän kasvun vuoksi kaikkien Dublin III -asetuksen nojalla maahan suuntautuvien siirtojen toteuttamisen 1.3.2022 lukien.

15 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin palautti 15.3.2022 asian ulkomaalaisvirastoon uudelleen käsittelyä varten muun muassa, jotta tämä ottaisi kantaa siihen, mikä vaikutus edellisessä kohdassa tarkoitetulla Romanian viranomaisten yleisellä ilmoituksella on H:n siirtämistä Romaniaan koskevaan päätökseen.

16 Ulkomaalaisvirasto teki 8.4.2022 uudelleen päätöksen H:n siirtämisestä Romaniaan Dublin III -asetuksen 18 artiklan 1 kohdan c alakohdan nojalla. H valitti päätöksestä samana päivänä ennakkoratkaisua pyytäneeseen tuomioistuimeen. Valituksella oli täytäntöönpanoa lykkäävä vaikutus Dublin III -asetuksen 27 artiklan 3 kohdan a alakohdan mukaisesti.

17 Romania ilmoitti 24.5.2022 kaikille jäsenvaltioille luopuneensa maahan suuntautuvien siirtojen toteuttamisen keskeyttämisestä.

18 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin vahvisti 2.12.2022 ulkomaalaisviraston 8.4.2022 tekemän päätöksen lainmukaisuuden.

19 H vaati 2.2.2023 asian käsittelemistä uudelleen sillä perusteella, että Dublin III -asetuksen 29 artiklan 1 kohdassa säädetty kuuden kuukauden määräaika, jonka kuluessa turvapaikanhakija on siirrettävä pyynnön esittäneestä jäsenvaltiosta hakemuksen käsittelystä vastuussa olevaan jäsenvaltioon, oli jo päättynyt sinä päivänä, jona ulkomaalaisvirasto teki 8.4.2022 toisen siirtopäätöksen. Hänen mukaansa Tanskan kuningaskunta oli nyt kyseisen asetuksen 29 artiklan 2 kohdan mukaisesti vastuussa hänen kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksensa käsittelystä.

20 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin aloitti asian käsittelyn uudelleen ja vahvisti ulkomaalaisviraston 8.4.2022 tekemän päätöksen pätevyyden. Se katsoi, että kyseinen kuuden kuukauden määräaika alkoi kulua vasta sen 2.12.2022 tekemästä lopullisesta päätöksestä

21 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin päätti DRC Dansk Flygtningehjælpin (Tanskan pakolaisapu) pyynnöstä aloittaa asian käsittelyn vielä kerran uudelleen tarkastellakseen uudelleen siirron määräaikaa koskevien, Dublin III -asetuksen 29 artiklan 1 ja 2 kohtaan, luettuna yhdessä 27 artiklan kanssa, sisältyvien sääntöjen tulkintaa.

22 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa tältä osin, että vaikka näissä säännöksissä säädetään, että turvapaikanhakijan siirto on toteutettava kuuden kuukauden kuluessa muutoksenhaun tai uudelleen käsittelyn johdosta annetusta lopullisesta päätöksestä, jos sillä on lykkäävä vaikutus, niihin ei kuitenkaan sisälly sääntöjä, jotka koskisivat nimenomaisesti tilannetta, jossa lainkäyttöviranomainen päättää palauttaa asian toimivaltaisen hallintoviranomaisen käsiteltäväksi. Sen mukaan tällaisella siirrolla voidaan osaltaan varmistaa kansainvälisen suojelun hakijoille tehokas oikeussuoja, koska sillä annetaan heille mahdollisuus asian uudelleen käsittelyyn kahdella tasolla.

23 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin täsmentää tässä yhteydessä, että pääasiassa kyseessä olevan kansallisen säännöstön mukaan siirtopäätös voidaan kumota ja se voidaan palauttaa toimivaltaisen hallintoviranomaisen uudelleen käsiteltäväksi, jos asiaa käsittelevälle tuomioistuimelle on toimitettu tähän päätökseen liittyviä olennaisia uusia tietoja. Nyt käsiteltävässä asiassa kyseinen siirto on kuitenkin perusteltu ulkoisilla ja ennalta arvaamattomilla olosuhteilla, jotka johtuivat siitä, että suostuttuaan siirtoon hakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio oli yleisesti keskeyttänyt Dublin III -asetuksen mukaiset siirrot Ukrainan konfliktin ja maahan tulevien pakolaisten määrän kasvun vuoksi.

24 Tässä tilanteessa Flygtningenævnet päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Onko Dublin [III] -asetuksen 29 artiklan 1 ja 2 kohtaan sisältyviä [määräaikojen laskemista koskevia] sääntöjä tulkittava siten, että 1 kohdan toisen tapauksen mukainen kuuden kuukauden määräaika lasketaan asiassa annetusta lopullisesta asiaratkaisusta lukien, jos [kyseisen] asetuksen 27 artiklassa tarkoitettu pyynnön esittävän jäsenvaltion tuomioistuin on palauttanut siirtoasian toimivaltaiselle [hallinto]viranomaiselle ja tämä on sen jälkeen tehnyt uuden siirtopäätöksen yli kuuden kuukauden kuluttua siitä, kun asian käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio ilmoitti siirron hyväksymisestä, esimerkiksi silloin, kun käsittelyyn palauttamisen syynä on se, että asian käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio, joka aluksi oli hyväksynyt siirron, päätti myöhemmin keskeyttää yleisesti [Dublin III -asetukseen] perustuvat siirrot, ja asianomaisen ulkomaalaisen maasta poistamista koskee lykkäävä vaikutus?”

Menettely unionin tuomioistuimessa

25 Flygtningenævnet pyysi ennakkoratkaisupyynnössään unionin tuomioistuinta käsittelemään nyt esillä olevan asian unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 105 artiklan mukaisessa nopeutetussa menettelyssä.

26 Unionin tuomioistuimen presidentti päätti 15.12.2023 esittelevää tuomaria ja julkisasiamiestä kuultuaan hylätä kyseisen pyynnön.

27 Unionin tuomioistuin osoitti 27.11.2023 Flygtningenævnetille selvennyspyynnön, jossa se pyysi sitä täsmentämään, onko se SEUT 267 artiklassa tarkoitettu tuomioistuin.

28 Flygtningenævnet vastasi pyyntöön 8.1.2024.

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

29 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee ainoalla kysymyksellään lähinnä, onko Dublin III -asetuksen 29 artiklan 1 ja 2 kohtaa tulkittava siten, että kun kansallinen tuomioistuin, jonka käsiteltäväksi on saatettu valitus, jolla on lykkäävä vaikutus, ratkaisee lopullisesti sellaisen toisen siirtopäätöksen aineellisen lainmukaisuuden, joka on tehty sen jälkeen, kun samaa henkilöä koskeva ensimmäinen siirtopäätös on kumottu pelkästään sillä perusteella, että kyseisen asetuksen asianmukaisen soveltamisen kannalta ratkaisevat olosuhteet ovat muuttuneet siten, että asia on palautettava toimivaltaisen hallintoviranomaisen uudelleen käsiteltäväksi, kyseisen asetuksen 29 artiklan 1 kohdassa säädetty kuuden kuukauden määräaika alkaa kulua

– päivästä, jona tämän toisen siirtopäätöksen aineellisesta lainmukaisuudesta on annettu lopullinen ratkaisu, vai

– päivästä, jona ensimmäinen siirtopäätös kumottiin.

30 Aluksi on todettava, että ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pohtii, kumpi kansallisen tuomioistuimen tekemistä kahdesta ratkaisusta on ratkaiseva siirrolle asetetun kuuden kuukauden määräajan soveltamisen kannalta kyseisen asetuksen 29 artiklan 1 kohdassa säädetyn toisen tapauksen osalta. H väittää lähinnä, että kyseistä jälkimmäistä tapausta ei enää voida soveltaa pääasiassa. Hän katsoo, että ensimmäisen siirtopäätöksen kumoamisen jälkeen siirron määräaika alkoi kyseisessä säännöksessä säädetyn ensimmäisen tapauksen mukaisesti kulua uudelleen siitä päivästä, jona Romania suostui ottamaan hänet takaisin, eli 7.7.2021.

31 Aluksi on muistutettava, että Dublin III -asetuksen 29 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetään, että asianomaisen henkilön siirto hakemuksen käsittelystä vastuussa olevaan jäsenvaltioon tapahtuu pyynnön esittäneen jäsenvaltion kansallisen lain mukaisesti heti, kun se on käytännössä mahdollista, ja kuitenkin viimeistään kuuden kuukauden kuluessa siitä, kun toinen jäsenvaltio on suostunut pyyntöön ottaa asianomainen henkilö vastaan tai takaisin tai muutoksenhaun johdosta annetun lopullisen päätöksen tekemisestä, jos sillä on lykkäävä vaikutus 27 artiklan 3 kohdan mukaisesti.

32 Kyseisen asetuksen 29 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan sanamuodosta ja erityisesti konjunktiosta ”tai”, joka asettaa vastakkain toisen jäsenvaltion ”suostumuksen” ja toisaalta muutoksenhaun tai uudelleen käsittelyn johdosta annetun ”lopullisen päätöksen”, ilmenee, että – kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 34 kohdassa – tässä säännöksessä tarkoitetut kaksi ajankohtaa, joista siirron määräaika voi alkaa kulua, on ymmärrettävä toisensa pois sulkeviksi.

33 Lisäksi jälkimmäisen tapauksen osalta kyseisessä säännöksessä viitataan ajankohtaan, jona siirtopäätökseen kohdistuvan muutoksenhaun johdosta annettu päätös on tullut lopulliseksi, mutta siinä ei kuitenkaan tehdä eroa sen mukaan, mihin tulokseen lainkäyttöviranomainen päätyy muutoksenhaun johdosta antamassaan ratkaisussa. Erityisesti on todettava, että kyseisen säännöksen sanamuodosta ei mitenkään ilmene, että jälkimmäistä tapausta ei voitaisi soveltaa siinä tapauksessa, että lainkäyttöviranomainen kumoaa siirtopäätöksen.

34 Siinä tapauksessa, että siirtopäätökseen haetaan Dublin III -asetuksen 27 artiklan 3 kohdan nojalla muutosta, jolla on lykkäävä vaikutus, kyseisen asetuksen 29 artiklan 1 kohdan ensimmäisestä alakohdasta seuraa siten, että siirtoon sovellettava kuuden kuukauden määräaika ei ala kulua vastaanotto- tai takaisinottopyynnön hyväksymisestä vaan poikkeuksellisesti siitä, kun siirtopäätökseen kohdistuvasta oikeussuojakeinosta on annettu lopullinen päätös. Tällöin kyseinen määräaika alkaa siten kulua vasta siitä hetkestä, kun tuomioistuimen ratkaisu siirtopäätökseen kohdistetusta oikeussuojakeinosta on tullut lainvoimaiseksi sen jälkeen, kun kaikki asianomaisen jäsenvaltion oikeusjärjestyksessä säädetyt oikeussuojakeinot on käytetty (ks. vastaavasti tuomio 30.3.2023, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Siirron määräajan lykkääminen toisessa oikeusasteessa), C-556/21, EU:C:2023:272, 23 ja 24 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

35 Tämän jälkeen on muistutettava, että sillä, että siirron määräajan laskemista lykätään siihen saakka, kunnes siirtopäätöstä koskevan oikeussuojakeinon käytön tulos on selvillä, voidaan varmistaa asianosaisten prosessuaalinen yhdenvertaisuus ja muutoksenhakumenettelyjen tehokkuus takaamalla, ettei kyseinen määräaika pääty silloin, kun siirtopäätöksen täytäntöönpano on tullut mahdottomaksi tähän päätökseen kohdistetun oikeussuojakeinon, jolla on lykkäävä vaikutus, seurauksena (ks. vastaavasti tuomio 30.3.2023, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Siirron määräajan lykkääminen toisessa oikeusasteessa), C-556/21, EU:C:2023:272, 35 kohta).

36 H:n esittämä tulkinta on omiaan kyseenalaistamaan asianosaisten prosessuaalisen yhdenvertaisuuden ja niiden muutoksenhakumenettelyjen tehokkuuden, jotka Dublin III -asetuksen 29 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetyllä toisella tapauksella pyritään varmistamaan. Siltä osin kuin tämän tulkinnan mukaan se, että lainkäyttöviranomainen kumoaa siirtopäätöksen, merkitsisi sitä, että siirron määräaika alkaisi kulua uudelleen siitä, kun hakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio suostuu ottamaan asianomaisen henkilön takaisin, siitä voisi nimenomaan seurata, että siirrolle asetettu kuuden kuukauden määräaika päättyy mahdollisesti ajankohtana, jona kyseisen päätöksen täytäntöönpano on mahdotonta sellaisen valituksen johdosta, jolla on lykkäävä vaikutus. Näin olisi ollut erityisesti pääasiassa, koska mainitun tulkinnan mukaan kyseinen määräaika oli jo päättynyt 7.2.2022, jolloin muutoksenhaku ensimmäisestä siirtopäätöksestä oli edelleen vireillä.

37 Lopuksi on todettava, että toisin kuin H väittää, 30.3.2023 annettuun tuomioon Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Siirron määräajan lykkääminen toisessa oikeusasteessa) (C-556/21, EU:C:2023:272) perustuvasta oikeuskäytännöstä ei ilmene, että siirtopäätöksen kumoaminen sellaisen valituksen johdosta, jolla on lykkäävä vaikutus, voisi johtaa siihen, ettei Dublin III -asetuksen 29 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädettyä jälkimmäistä tapausta voida soveltaa.

38 Tältä osin on totta, että unionin tuomioistuin totesi tuon tuomion 29 kohdassa, että jos siirtopäätös on kumottu ensimmäisessä oikeusasteessa, ei ole enää siirtopäätöstä, jonka täytäntöönpanoa voitaisiin lykätä toisessa oikeusasteessa tehdyn valituksen yhteydessä. Mainittuun tuomioon johtanut tilanne eroaa kuitenkin olennaisesti pääasiassa kyseessä olevasta tilanteesta. Mainitun tuomion 29 ja 39 kohdasta nimittäin ilmenee, että unionin tuomioistuin lausui mahdollisuudesta soveltaa kyseisen asetuksen 27 artiklan 4 kohdan mukaisia väliaikaisia toimenpiteitä toisen oikeusasteen tuomioistuimessa vireille pannun muutoksenhaun yhteydessä tilanteessa, jossa ensimmäisessä oikeusasteessa vireille pannulla muutoksenhaulla ei ollut lykkäävää vaikutusta. Nyt käsiteltävässä asiassa H on sitä vastoin tehnyt pääasiassa kyseessä olevista kahdesta siirtopäätöksestä valitukset – eli valitus alkuperäisestä siirtopäätöksestä ja sen

kumoamisen jälkeen valitus toisesta siirtopäätöksestä –, joilla molemmilla on lykkäävä vaikutus, mikä on omiaan sulkemaan pois mainitun asetuksen 29 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetyn ensimmäisen tapauksen soveltamisen jälkimmäisen vaihtoehdon hyväksi.

39 Tämän täsmennyksen jälkeen on tutkittava kysymys, joka koskee Dublin III -asetuksen 29 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetyn toisen tapauksen soveltamista.

40 Ensinnäkin on todettava sen ajankohdan määrittämisestä, josta siirrolle asetettu kuuden kuukauden määräaika alkaa kulua, että kyseinen säännös koskee toisen tapauksen osalta ainoastaan muutoksenhaun johdosta annettua lopullista päätöstä, kun sillä on lykkäävä vaikutus.

41 Kuten julkisasiamies on pääasiallisesti todennut ratkaisuehdotuksensa 40 kohdassa, kyseisessä säännöksessä ei siis vahvisteta erityisiä sääntöjä tämän määräajan laskemisesta silloin, kun lainkäyttöviranomainen – kumottuaan ensimmäisen siirtopäätöksen ja palautettuaan asian toimivaltaisen hallintoviranomaisen uudelleen käsiteltäväksi pelkästään sillä perusteella, että kyseisen päätöksen tekemisen jälkeen Dublin III -asetuksen asianmukaisen soveltamisen kannalta ratkaisevat olosuhteet ovat muuttuneet – päättää tämän kumoamisen ja palauttamisen jälkeen saman henkilön osalta tehdyn toisen siirtopäätöksen lainmukaisuudesta.

42 Toiseksi Dublin III -asetuksen 27 artiklan 1 kohdan mukaan kansainvälisen suojelun hakijalla on oltava oikeus tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin niin, että hänellä on mahdollisuus hakea muutosta siirtopäätökseen tai sen uudelleen käsittelyä tuomioistuimessa sekä tosiseikkojen että oikeudellisten seikkojen osalta.

43 Tältä osin kyseisen asetuksen johdanto-osan 19 perustelukappaleen toisessa virkkeessä todetaan, että jotta voidaan varmistaa, että kansainvälistä oikeutta noudatetaan, siirtopäätöksiä koskevien tehokkaiden oikeussuojakeinojen olisi katettava sekä tämän asetuksen soveltamisen tarkastelu että oikeudellisiin seikkoihin ja tosiseikkoihin perustuvan tilanteen tarkastelu siinä jäsenvaltiossa, johon hakija siirretään. Näin ollen kyseisen asetuksen 27 artiklan 1 kohdassa, luettuna tämän perustelukappaleen valossa, annetaan asianomaiselle henkilölle oikeus saattaa siirtopäätöksen lainmukaisuus tuomioistuimen tutkittavaksi.

44 Kun otetaan huomioon yhteys, joka Dublin III -asetuksella käyttöön otetussa järjestelmässä on kyseisen asetuksen 27 artiklan 1 ja 3 kohdan mukaisten sellaisten oikeussuojakeinojen, joilla on lykkäävä vaikutus, käyttöön ottamisen ja sen 29 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan toisessa tapauksessa säädetyn siirron määräajan lykkäämisen välillä, unionin tuomioistuin on jo todennut, että tämän siirron määräajan ei tule alkaa siitä tuomioistuimen väliaikaisesta päätöksestä, jolla siirtomenettelyn täytäntöönpanoa lykätään, vaan vasta siitä tuomioistuimen päätöksestä lukien, jossa siirtomenettelyä koskeva asiaratkaisu tehdään ja joka ei enää voi estää tätä täytäntöönpanoa (ks. vastaavasti tuomio 29.1.2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, 46 ja 50 kohta).

45 Tältä osin pitää paikkansa, että sellaisen kansallisen säännöstön soveltaminen, jonka mukaan Dublin III -asetuksen asianmukaisen soveltamisen kannalta ratkaisevien uusien olosuhteiden ilmetessä lainkäyttöviranomainen kumoaa siirtopäätöksen ja palauttaa asian toimivaltaisen hallintoviranomaisen käsiteltäväksi uudelleen, voi johtaa siihen, että on olemassa kaksi erillistä siirtopäätöstä ja kaksi erillistä oikeussuojakeinoa. Koska molemmat peräkkäiset päätökset koskevat kuitenkin saman kansainvälisen suojelun hakijan siirtoa sen jälkeen, kun hakemuksen

käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio on suostunut ottamaan hänet takaisin, on niin, kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 44 kohdassa, että mainitut päätökset kuuluvat yhteen ainoaan menettelyyn.

46 Tällaisessa yhdessä ainoassa menettelyssä päätöstä, jolla lainkäyttöviranomainen kumoaa ensimmäisen siirtopäätöksen pelkästään sillä perusteella, että Dublin III -asetuksen asianmukaisen soveltamisen kannalta ratkaisevat olosuhteet ovat muuttuneet, ja palauttaa asian uudelleen käsittelyä varten, on pidettävä välivaiheen päätöksenä, jonka avulla toimivaltainen hallintoviranomainen voi arvioida näiden uusien olosuhteiden mahdollisia vaikutuksia asianomaisen henkilön siirtoon, mutta sillä ei kuitenkaan päätetä lopullisesti kyseistä siirtoa koskevaa menettelyä.

47 Kolmanneksi on niin, että vaikka Dublin III -asetuksen 29 artiklan 1 ja 2 kohdasta ilmenee, että unionin lainsäätäjän tarkoituksena on ollut edistää siirtopäätösten nopeaa täytäntöönpanoa, sen tarkoituksena ei silti ole ollut asettaa kansainvälistä suojelua koskevien hakemusten nopean käsittelyn vaatimusta tällaisen suojelun hakijoiden oikeussuojan edelle ja että se on säätänyt tämän suojelun varmistamiseksi, että kyseisten päätösten täytäntöönpanoa voidaan tietyissä tapauksissa lykätä (tuomio 29.1.2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, 48 kohta ja tuomio 30.3.2023, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Siirron määräajan lykkääminen toisessa oikeusasteessa), C-556/21, EU:C:2023:272, 19 ja 24 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Näitä säännöksiä on siten tulkittava ottaen huomioon perusoikeuskirjan 47 artiklassa taattu oikeus tehokkaaseen oikeussuojaan.

48 Lisäksi on niin, että vaikka asiaa koskevien unionin sääntöjen puuttuessa menettelysäännöt sellaisia oikeussuojakeinoja varten, joilla turvataan unionin oikeusjärjestyksestä johdetut yksityisten oikeudet, on vahvistettava jäsenvaltioiden menettelyllisen itsemääräämisoikeuden periaatteen nojalla sisäisessä oikeusjärjestyksessä, kunhan vastaavuus- ja tehokkuusperiaatetta noudatetaan, jäsenvaltioiden vastuulla on kuitenkin varmistaa, että kussakin tapauksessa kunnioitetaan mainittujen oikeuksien tehokasta oikeussuojaa koskevaa oikeutta, sellaisena kuin se on taattu perusoikeuskirjan 47 artiklassa (ks. analogisesti kansainvälisen suojelun myöntämistä tai poistamista koskevista yhteisistä menettelyistä 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2013/32/EU (EUVL 2013, L 180, s. 60) 46 artiklassa taatusta oikeudesta oikeussuojakeinoihin tuomio 3.7.2025, Al Nasiria, C-610/23, EU:C:2025:514, 51 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

49 Unionin lainsäätäjä on yhdenmukaistanut Dublin III -asetuksen 27 artiklassa vain jotkin niistä menettelysäännöistä, jotka koskevat mahdollisuutta, joka asianomaisella henkilöllä on oltava, hakea muutosta siirtopäätökseen tai tämän päätöksen uudelleen käsittelyä tuomioistuimessa sekä tosiseikkojen että oikeudellisten seikkojen osalta. Se ei ole erityisesti täsmentänyt tässä artiklassa, onko tuomioistuimen, jolta muutosta haetaan, otettava huomioon kyseisen päätöksen tekemisen jälkeiset seikat, ja jos näin on, millä tavoin (ks. vastaavasti tuomio 15.4.2021, Belgian valtio (Siirtopäätöksen tekemisen jälkeiset seikat), C-194/19, EU:C:2021:270, 38 ja 40 kohta).

50 Tästä seuraa, että kun on kyse siirtoa koskevan päätöksen tekemisen jälkeisten olosuhteiden huomioon ottamisesta, kunkin jäsenvaltion, jota Dublin III -asetus sitoo, on mukautettava kansallista oikeuttaan siten, että kansainvälisen suojelun hakijat voivat käyttää oikeuttaan tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin, sellaisena kuin se taataan kyseisessä 47 artiklassa ja konkretisoidaan Dublin III -asetuksen 27 artiklassa, luettuna yhdessä sen johdanto-osan 19 perustelukappaleen kanssa (ks. analogisesti tuomio 3.7.2025, Al Nasiria, C-610/23, EU:C:2025:514, 52 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

51 Tältä osin on muistutettava yhtäältä, että unionin tuomioistuin on todennut 15.4.2021 annetun tuomion Belgian valtio (Siirtopäätöksen tekemisen jälkeiset seikat) (C-194/19, EU:C:2021:270) 49 kohdassa, että nämä säännökset ovat esteenä kansalliselle lainsäädännölle, jonka mukaan tuomioistuin, jonka käsiteltäväksi on saatettu kanne siirtopäätöksen kumoamiseksi, ei tämän kanteen tutkiessaan voi ottaa huomioon sellaisia siirtopäätöksen tekemisen jälkeisiä olosuhteita, jotka ovat ratkaisevia mainitun asetuksen asianmukaista soveltamista varten, ellei kyseisessä lainsäädännössä säädetä sellaisesta erityisestä oikeussuojakeinosta, joka sisältää asianomaisen henkilön tilanteen ex nunc -tutkimisen toimivaltaisia viranomaisia sitovin tuloksin ja jota voidaan käyttää kyseisten olosuhteiden ilmettyä. Kuten saman tuomion 47 kohdasta ilmenee, tällaisia ratkaisevia olosuhteita ovat muun muassa olosuhteet, jotka ovat esteenä siirtoa muuhun jäsenvaltioon kuin pyynnön esittäneeseen jäsenvaltioon koskevan päätöksen täytäntöönpanolle tai jotka merkitsevät pyynnön esittävän jäsenvaltion vastuuta.

52 Tämän tuomion edellisessä kohdassa mainittua oikeuskäytäntöä sovelletaan soveltuvin osin kansalliseen säännöstöön, jonka mukaan tällaisia olosuhteita koskevien uusien tietojen tapauksessa lainkäyttöviranomaisen on kumottava siirtopäätös ja palautettava asia uudelleen käsiteltäväksi toimivaltaiselle hallintoviranomaiselle, jotta tämä ottaisi nämä tiedot huomioon. Näin ollen tällainen kumoamista ja asian palauttamista tällaista uudelleen käsittelyä varten koskeva päätös ei voi olla Dublin III -asetuksen 29 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu muutoksenhaun johdosta annettu lopullinen päätös.

53 Toisaalta unionin tuomioistuin on katsonut, että kun otetaan huomioon sekä Dublin III -asetuksen johdanto-osan 19 perustelukappaleessa mainittu tavoite taata perusoikeuskirjan 47 artiklan mukaisesti asianomaisten henkilöiden tehokas suoja että tämän asetuksen johdanto-osan viidennessä perustelukappaleessa esitetty tavoite varmistaa kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion nopea määrittäminen, hakijalla on oltava käytössään tehokas ja nopea oikeussuojakeino, jonka ansiosta hän voi vedota siirtopäätöksen tekemisen jälkeisiin olosuhteisiin silloin, kun niiden huomioon ottaminen on ratkaisevaa kyseisen asetuksen asianmukaista soveltamista varten. Kansallinen säännöstö, jonka mukaan asianomainen kansainvälisen suojelun hakija voi vedota siirtopäätöksen tekemisen jälkeisiin olosuhteisiin kyseistä päätöstä koskevassa muutoksenhaussa, täyttää kyseisen tehokkaasta ja nopeasta oikeussuojakeinosta säätämistä koskevan velvollisuuden (ks. vastaavasti tuomio 15.4.2021, Belgian valtio (Siirtopäätöksen tekemisen jälkeiset seikat), C-194/19, EU:C:2021:270, 35 ja 36 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

54 Se, että kansallisessa säännöstössä säädetään, että sen jälkeen, kun lainkäyttöviranomainen on kumonnut alkuperäisen siirtopäätöksen ja asia on palautettu toimivaltaisen hallintoviranomaisen käsiteltäväksi uudelleen, kyseisen hallintoviranomaisen on tarkasteltava uudelleen asianomaisen henkilön siirtoa kyseisen päätöksen tekemisen jälkeiset olosuhteet huomioon ottaen, ei lähtökohtaisesti ole esteenä sille, että velvollisuutta säätää nopeasta ja tehokkaasta oikeussuojakeinosta noudatetaan. Tämän velvollisuuden noudattaminen edellyttää kuitenkin, kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 54 kohdassa, että kansallista oikeutta on mukautettu siten, että toimivaltaisen hallintoviranomaisen on suoritettava vaadittu uudelleentarkastelu ilman perusteetonta viivytystä ja että asiaa käsittelevän lainkäyttöviranomaisen on ratkaistava asia pikaisesti (ks. analogisesti direktiivin 2013/32 46 artiklassa taatun muutoksenhakuoikeuden osalta tuomio 25.7.2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, 148 kohta).

55 Asianomaisen henkilön siirtoon liittyvän hallinnollisen ja tuomioistuimessa käytävän menettelyn kesto ei kuitenkaan saa kokonaisuudessaan ylittää sitä, mikä on tarpeen niiden tavoitteiden saavuttamiseksi, joita varten se on aloitettu.

56 Kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 55 kohdassa, tällainen kansallinen säännöstö ei etenkään saa johtaa siihen, että pyynnön esittäneen jäsenvaltion viranomainen voisi väistää vastuunsa siten, että se palauttaa asian toistuvasti toimivaltaisen hallintoviranomaisen uudelleen käsiteltäväksi ilman, että kansainvälisen suojelun myöntämismenettelystä koskaan annetaan ratkaisua. Tällainen säännöstö voisi nimittäin vaarantaa Dublin III -asetuksen johdanto-osan viidennessä perustelukappaleessa mainitun kansainvälistä suojelua koskevien hakemusten käsittelyn nopeutta koskevan tavoitteen, jotta taataan tehokas pääsy kansainvälisen suojelun myöntämistä koskeviin menettelyihin. Tällainen lainsäädäntö voisi lisäksi myös kyseenalaistaa perusoikeuskirjan 47 artiklassa ja Dublin III -asetuksen 27 artiklassa, luettuna yhdessä sen johdanto-osan 19 perustelukappaleen kanssa, taatun oikeussuojan tehokkuuden.

57 Tässä yhteydessä on vielä muistutettava, että Dublin III -asetuksen 29 artiklan 1 kohdassa siirrolle säädetyllä määräajalla edistetään ratkaisevasti kyseisen asetuksen johdanto-osan viidennessä perustelukappaleessa mainitun kansainvälistä suojelua koskevien hakemusten käsittelyn nopeutta koskevan tavoitteen saavuttamista varmistamalla, että vastaanotto- ja takaisinottomenettelyt toteutetaan ilman perusteetonta viivästystä. Tämä pakottava määräaika ja erityisesti kyseisen asetuksen 29 artiklan 2 kohdan sääntö ovat osoitus siitä, että unionin lainsäätäjän mukaan on tärkeää, että tarvittaessa nämä hakemukset käsittelee jokin muu kuin tämän asetuksen III luvussa ilmaistujen perusteiden mukaan vastuussa olevaksi määritetty jäsenvaltio (ks. vastaavasti tuomio 13.11.2018, X ja X, C-47/17 ja C-48/17, EU:C:2018:900, 69 ja 70 kohta).

58 Nyt käsiteltävässä asiassa ennakkoratkaisupyyntöön sisältyvistä tiedoista ilmenee, että ulkomaalaisvirasto teki H:ta koskevan toisen siirtopäätöksen 8.4.2022 eli alle neljä viikkoa sen jälkeen, kun alkuperäinen siirtopäätös oli kumottu ja kun asia oli palautettu uudelleen käsiteltäväksi ulkomaalaisvirastoon 15.3.2022. Jollei ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen suorittamasta tarkistuksesta muuta johdu, vaikuttaa siis siltä, että ulkomaalaisvirasto suoritti vaaditun uudelleen käsittelyn ilman perusteetonta viivytystä.

59 Kun lisäksi otetaan huomioon tämän tuomion 54 ja 55 kohdassa esitetyt seikat, kyseisen tuomioistuimen on tarkistettava kaikkien pääasian merkityksellisten olosuhteiden perusteella yhtäältä, voidaanko katsoa, että se hylätessään 8.12.2022 toisesta siirtopäätöksestä tehdyn valituksen ratkaisi kyseisen valituksen pikaisesti, vaikka asia oli saatettu sen käsiteltäväksi lähes kahdeksan kuukautta aikaisemmin ja vaikka Romania oli jo 24.5.2022 ilmoittanut kaikille jäsenvaltioille luopuneensa Dublin III -asetuksen nojalla maahan suuntautuvien siirtojen toteuttamisen keskeyttämisestä. Toisaalta sen on tarkistettava, ylittikö H:n siirtoa koskevan menettelyn kesto, joka oli lähes 17 kuukautta siitä, kun Romania suostui 7.7.2021 kyseisen hakijan takaisinottoon, kokonaisuudessaan sen, mikä oli tarpeen niiden tavoitteiden saavuttamiseksi, joita varten se oli aloitettu.

60 Jos ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin kuitenkin toteaisi, että takaisinottomenettelyä ei ole toteutettu ilman perusteetonta viivästystä, muun jäsenvaltion kuin sen, joka on Dublin III -asetuksen III luvussa vahvistettujen perusteiden mukaisesti määritetty hakemuksen käsittelystä vastuussa olevaksi jäsenvaltioksi, olisi käsiteltävä kansainvälistä suojelua koskeva hakemus.

61 Esitettyyn kysymykseen on kaiken edellä esitetyn perusteella vastattava, että Dublin III -asetuksen 29 artiklan 1 ja 2 kohtaa on tulkittava siten, että kun kansallinen tuomioistuin, jonka käsiteltäväksi on saatettu päätöksen kumoamiseksi tehty valitus, jolla on lykkäävä vaikutus, ratkaisee lopullisesti sellaisen toisen siirtopäätöksen aineellisen lainmukaisuuden, joka on tehty sen jälkeen, kun samaa henkilöä koskeva ensimmäinen siirtopäätös on kumottu pelkästään sillä perusteella, että kyseisen asetuksen asianmukaisen soveltamisen kannalta ratkaisevat olosuhteet ovat muuttuneet siten, että asia on palautettava toimivaltaisen hallintoviranomaisen uudelleen käsiteltäväksi, kyseisen asetuksen 29 artiklan 1 kohdassa siirrolle säädetty kuuden kuukauden määräaika alkaa kulua siitä päivästä, jona tämän toisen päätöksen aineellisesta lainmukaisuudesta on tehty lopullinen päätös.

Jotta voidaan varmistaa, että kyseisen henkilön siirtoa koskevan menettelyn kesto kokonaisuudessaan ei ylitä sitä, mikä on tarpeen niiden tavoitteiden saavuttamiseksi, joita varten se on aloitettu, kyseinen toinen siirtopäätös ja sen kumoamiseksi tehtyä valitusta koskeva lopullinen päätös on tehtävä pikaisesti.

Oikeudenkäyntikulut

62 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön johonkin jäsenvaltioon jättämän kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittämisperusteiden ja -menettelyjen vahvistamisesta 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 604/2013 29 artiklan 1 ja 2 kohtaa

on tulkittava siten, että

kun kansallinen tuomioistuin, jonka käsiteltäväksi on saatettu päätöksen kumoamiseksi tehty valitus, jolla on lykkäävä vaikutus, ratkaisee lopullisesti sellaisen toisen siirtopäätöksen aineellisen lainmukaisuuden, joka on tehty sen jälkeen, kun samaa henkilöä koskeva ensimmäinen siirtopäätös on kumottu pelkästään sillä perusteella, että kyseisen asetuksen asianmukaisen soveltamisen kannalta ratkaisevat olosuhteet ovat muuttuneet siten, että asia on palautettava toimivaltaisen hallintoviranomaisen uudelleen käsiteltäväksi, kyseisen asetuksen 29 artiklan 1 kohdassa siirrolle säädetty kuuden kuukauden määräaika alkaa kulua siitä päivästä, jona tämän toisen päätöksen aineellisesta lainmukaisuudesta on tehty lopullinen päätös. Jotta voidaan varmistaa, että kyseisen henkilön siirtoa koskevan menettelyn kesto kokonaisuudessaan ei ylitä sitä, mikä on tarpeen niiden tavoitteiden saavuttamiseksi, joita varten se on aloitettu, kyseinen toinen siirtopäätös ja sen kumoamiseksi tehtyä valitusta koskeva lopullinen päätös on tehtävä pikaisesti.

Allekirjoitukset